

ROBYN CARR

Een
schitterende
ZOMER

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2010 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *A Summer in Sonoma*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2016 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design / iStockphoto
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1552 1
ISBN 978 94 027 7215 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie juni 2024

Originele uitgave verschenen bij MIRA® Books, Toronto, Canada, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Om halfacht liepen Cassie en Ken samen de bar uit. In de snel invallende duisternis van een volmaakte juniavond trok hij haar in zijn armen en nam bezit van haar mond in een heftige kus.

Wauw, dacht ze. Het was een goede kus – diep en intens. Zijn handen gleden op en neer over haar rug. Tot er een om haar zij glipte, op zoek naar een borst, en ze zich losmaakte. Ze duwde hem weg, lachte nerveus en zei: ‘Rustig aan, vriend. Je loopt wel erg hard van stapel, hè?’

‘Sorry,’ zei hij. ‘Ik heb naar je zitten kijken en vroeg me af, je weet wel...’

‘Nou, daar hoeft je je hoofd niet over te breken, want dan kan ik je geruststellen: ik ben een vrouw. Maar hadden we niet iets op het programma staan? Livemuziek in het park?’

‘Klopt,’ zei hij lachend. Toen, nogmaals: ‘Sorry.’

Terwijl hij haar mee loodste naar zijn auto zei ze: ‘Vrouwen worden niet kwaad op mannen omdat ze zich romantische ideeën in het hoofd halen. Maar ik mag toch hopen dat er wel een rem op zit bij je?’

‘Zeker weten, Cassie.’

‘Mooi zo. Je ging me iets te snel.’

De auto stond aan het andere eind van het parkeerterrein, waarop ze dacht: aha, hij is zuinig op zijn auto. Hij liep liever het hele terrein over dan het risico te lopen van een deuk of kras door ernaast geparkeerde auto’s. Hij opende het portier aan de passagierskant, en ze nam plaats. Ze klikte onmiddellijk haar gordel vast terwijl hij aan de bestuurderskant instapte.

Hij startte de auto, maar zette hem niet in de versnelling. In plaats daarvan begon hij zachtjes haar bovenarm te strelen. Hij boog over de versnellingspook heen naar haar toe, zijn oogleden zwaar, zijn mond halfopen. Het was een soort zoenen op afroep, maar hij pakte het nu

tenminste iets rustiger aan, gaf haar de tijd, wachtte haar reactie af. Dus drukte ze haar lippen op de zijne voor een korte kus. Hij bewoog sensueel over haar mond, maar toen ze zich losmaakte, opnieuw nerveus lachend, greep hij haar stevig beet bij haar bovenarmen. ‘Cassie,’ zei hij hijgerig. ‘Wat zeg je ervan, zullen we die muziek maar laten schieten?’

‘Nee, hoor. Ik verheugde me er juist op,’ antwoordde ze, en haar hartslag versnelde iets. Ze begon onraad te ruiken.

‘Kom op,’ drong hij aan. ‘Denk er nog eens over na. Je zult er geen spijt van krijgen...’

Snel liep ze de gebeurtenissen na. Ze had hem ontmoet toen ze was gaan borrelen met collega’s. Ze hadden lang zitten praten. Zij was verpleegkundige op de Spoedeisende Hulp, hij was reddingswerker – ze waren elkaar nooit eerder tegengekomen, maar ze had op haar werk vaak te maken met de brandweer en was hen gaan beschouwen als mannen van het goede slag. Hij was beleefd, attent, belangstellend geweest. Een knappe vent met gevoel voor humor. Ze had zijn mobiele nummer gekregen en ermee ingestemd om nog eens af te spreken, dit keer voor een kop koffie. Zo deed je dat als je veilig wilde daten. Hij had zich als een gentleman gedragen, haar na de koffie naar haar auto gebracht en gedag gezegd met een korte, kameraadschappelijke omhelzing. Daarop had ze hem háár mobiele nummer gegeven. Dus na een paar gesprekken om elkaar wat beter te leren kennen had ze een date geaccepteerd voor livemuziek in het park. Ze had zich nog niet door hem laten ophalen; ze hadden afgesproken in een bar omdat het lastig kon zijn elkaar te vinden in een park vol mensen.

De manier waarop hij zich nu gedroeg overrompelde haar. Ze moest hem snel laten inbinden. Ook al vond ze hem aantrekkelijk, ze was er beslist niet aan toe om een stap verder te gaan.

‘Ik hoef er niet over na te denken,’ zei ze, haar palmen stevig tegen zijn borst gedrukt. ‘Ik verheugde me op een concert. Het is een prachtige avond. En wat jij blijkbaar voor ogen hebt, staat niet op de agenda op het parkeerterrein van een –’

Haar woorden werden afgekapt doordat hij een grote hand om haar achterhoofd legde en haar ruw tegen zijn mond trok. Ze probeerde hem weg te duwen, maakte onverstanebare geluiden onder zijn lippen, maar hij was nota bene bezig over de versnellingspook te klimmen terwijl hij haar met zijn mond het zwijgen oplegde. Voor een vent van tegen de een meter negentig was dit onvoorstelbaar, maar hij leek er geen enkele moeite mee te hebben. In een mum van tijd zat hij schrijlings op haar, torende zo snel boven haar uit dat ze amper doorhad wat er gebeurde.

‘Hé!’ riep ze toen hij haar mond even losliet. ‘Hé, waar ben je mee bezig?’

Ze dacht razendsnel na. Er stonden een paar auto’s in de buurt van de zijne, maar hij had weg van de drukte geparkeerd en zijn ruiten waren donker getint. Haar volgende gedachte was: hoe kán dit? Dit is een aardige vent! Dit is een reddingswerker! De man van mijn beste vriendin is reddingswerker bij de brandweer; ik ken het gros van hun vrienden! Ze zijn het zout der aarde – reddende engelen!

Maar hij duwde haar tegen de rugleuning, plunderde haar mond en haalde snel en woest snuivend adem. Hij klikte haar gordel los, en hoewel ze bleef duwen en haar protesten verloren gingen als gekerm onder zijn mond, concentreerde ze zich op de logistiek van zijn verrassingsaanval. Het bestond toch niet dat hij van plan was haar te verkrachten in de kuipstoel van een SUV? Ze droeg een short; haar uit de kleren krijgen zou niet eenvoudig zijn!

Toen begon haar stoel achterover te zakken – hij had zijn hand op de knop. Langzaam legde hij haar neer. Nu begon ze zijn plan te doorzien. Als hij haar languit kreeg, kon hij haar short naar beneden trekken. Als hij haar verkrachtte en liet gaan zonder blauwe plekken of schrammen achter te laten, zou hij beweren dat ze nergens toe gedwongen was. Ze had de nodige medische onderzoeken na een verkrachting gedaan op haar werk, de nodige hij-zei-zij-zei-verhalen gehoord terwijl een sceptische rechercheur aantekeningen maakte. Wel

verdomme, ze ging er in elk geval voor zorgen dat hij blauwe plekken achterliet! Dus begon ze van zich af te schoppen en slaan en te spartelen, gooidde haar hoofd en lichaam wild heen en weer, van de ene naar de andere kant.

‘Hou op,’ zei hij. ‘Hou er nu mee op. Kom, zeg. We weten wat we willen!’

‘Ga van me áf, klootzak!’

‘Ach, Cassie,’ zei hij lachend, alsof ze hem iets liefs had toegefluis- terd. ‘Kom op nou, schatje – dit wordt vuurwerk!’

‘Je bent gestóórd! Laat me los! Ga van me af! Nú!’

‘Kom, kom, rustig aan...’

‘Nee!’ gilte ze. Zet het op een gillen, sprak ze zichzelf toe. Bijt, schop, schreeuw, gil, sla, krab, wat dan ook. Ze duwde hem van zich af met de ene hand, tastte met de andere naar de deurhendel. Omdat ze die niet kon vinden, beukte ze op het raampje in de hoop het te breken en draaide haar gezicht weg van zijn mond zodat ze zo hard mogelijk kon gillen. Toen ze hem een kopstoot probeerde te geven, hield hij haar schouders tegen de stoel gedrukt, boog zijn hoofd naar achteren en láchte. Ze ver- zette zich zo heftig dat de auto ervan stond te schudden. Op het mo- ment dat hij haar pols probeerde te grijpen, stompte ze hem vol op zijn oog. Hij kermde van de pijn en gromde, maar hij sloeg niet terug. Ze bleef tegen het raampje beuken en gillen. Eén ding wist ze zeker: hij kon haar niet van dit parkeerterrein af krijgen zonder naar zijn kant van de auto te klimmen, over die versnellingspook, en reken maar dat ze zich uit de auto stortte voordat hij haar ergens mee naartoe kon nemen.

Plotseling werd er hard op haar raampje getikt. ‘Hé!’ riep iemand met een diepe mannenstem. ‘Hé!’

‘O, god,’ riep ze huilend uit, ineens overmand door opluchting en hoop. ‘Help!’ gilte ze. ‘Hel-’ En toen legde Ken zijn hand over haar mond. Hij liet het raampje een centimeter zakken. ‘Hé, wegwezen, makker. We zijn bezig!’ En meteen ging het raampje weer omhoog.

Zo hard ze kon beet ze in zijn hand, waarop hij zo’n abrupte bewe-

ging maakte dat hij zijn hoofd tegen het dak stootte. Ondertussen probeerde de man met de diepe stem het afgesloten portier te openen. Toen klonk er een knal en trokken er plotsklaps, als een spinnenweb, duizend-en-een barstjes in het glas. Maar het was gelaagd glas dat niet brak, maar slechts versplinterde, met een deuk waar het was geraakt. Een scherp voorwerp dat ze vaag herkende als een sleutel, stak door het beschadigde glas en begon er een gat in te wroeten, waardoor glinsterende brokjes glas losschoten, die in de auto vielen.

Ken besloot terug te keren naar de bestuurdersstoel. ‘Wat doe je verdomme, man?’ schreeuwde hij naar de indringer.

Een kolenschop van een hand aan een boomstam van een arm drong door het gat in het raampje naar binnen en trok het knopje omhoog. Ogenblikkelijk ging het portier open en tuimelde Cassie naar buiten. Naar lucht happend keek ze in een gezicht dat nog veel angst-aanjanender was dan dat van Ken.

Dit was een reus gehuld in een strak wit T-shirt onder een zwartleren met kettingen getooid vest. Op de arm die haar had bevrijd, stond een tatoeage van een blote dame. Hij had flink wat gezichtsbeharingslange, dikke bakkebaarden en een hangsnor die zijn mond omlijstte. Zijn haar zat in een paardenstaart. Met zijn handen rond haar ellebogen om haar overeind te houden, vroeg hij: ‘Ben je gewond?’ Zijn stem was heel dreigend; hij fronste grimmig. Cassie was een meter zestig, en deze gast stak minstens een kop boven haar uit.

‘Nee,’ zei ze ademloos. ‘Ja. Ik bedoel, nee. Hij...’

De reus trok haar weg van de SUV en draaide haar om, zodat hij tussen haar en de auto kwam te staan. ‘Moet er politie bij komen? Of een ambulance?’ vroeg hij terwijl hij een mobiel uit zijn broekzak viste.

‘Nee,’ zei ze hoofdschuddend. ‘Je kwam net op tijd.’ Toen schoot ze vol en slaakte een gesmoorde snik; een dikke traan rolde over haar wang. ‘O, god!’

‘Kan ik iemand voor je bellen?’ vroeg hij, zijn stem als bij toverslag een stuk zachter.

Ineens werd de SUV in de versnelling gegooid, en Ken – de beleefde, door en door betrouwbare reddingswerker – ging ervandoor. Het portier aan de passagierskant zwaaide dicht toen de auto overhelde in een draai, waarbij er bandensporen achterbleven.

‘Mijn tas...’ jammerde ze.

Vlak voor de uitgang van het parkeerterrein kwam de SUV plotseling slippend tot stilstand. Door het ingeslagen raampje vloog iets naar buiten wat met een klap op de grond terechtkwam. Daarna scheurde de auto weg.

‘Je tas,’ zei de uit de kluiten gewassen kerel. ‘Wacht hier.’ Hij liep het terrein over, hurkte om de over de grond verspreide spullen terug in haar tas te stoppen en bracht hem vervolgens naar haar toe. ‘Alsjeblieft.’

Cassie keek op naar de man die haar had gered. Een motorclubtype. Hij zag er ruig en eng uit, als een hell’s angel of zo. Maar Ken, met zijn keurige voorkomen, bleek juist de gevaarlijke van de twee te zijn.

‘Mijn hemel,’ zei ze. ‘Dat zag ik echt niet aankomen. Als jij niet...’

‘Gaat het? Want ik kan de politie bellen. Ik heb het kenteken.’

‘Ik heb niets – ik was alleen doodsbang. Ik zweer het, dat had nooit mogen gebeuren.’

‘Het leek daar even flink mis te gaan.’

‘Het ging ook flink mis, eventjes. Ik geloof dat hij me misschien wel wilde...’ Ze kon het niet uit haar mond krijgen.

‘Hé, rustig maar. Weet je zeker dat het wel gaat?’ vroeg hij haar nog een keer.

Met trillende handen rommelde ze in haar tas naar haar sleutels. ‘Ja,’ zei ze snuffend. ‘Niks aan de hand. Geloof ik.’

‘Zal ik achter je aan naar huis rijden of zo? Voor de zekerheid?’

Door haar tranen heen ontsnapte haar een wrang lachje. Ja hoor, ze ging zich door zo’n type laten volgen, zodat hij te weten kwam waar ze woonde. In één keer leek de hele wereld op zijn kop te staan. ‘Ik ga niet meteen naar huis. Ik ga naar mijn vriendin. Die heeft een waakzame Duitse herder en een een meter vijfentachtig lange man.’

‘Weet je zeker dat je niet even bij de politie langs wilt gaan?’ vroeg hij, zijn wenkbrauwen gefronst. ‘Om er met hen over te praten?’

‘Ze heeft ook drie kinderen,’ zei Cassie.

De grote man lachte, een diep en rollend geluid. ‘Tja, dat lijkt me genoeg om iedereen uit de buurt te houden.’

Er ontsnapte haar nog een lachje, maar meteen daarop barstte ze in tranen uit. Hete tranen. Haar tas viel uit haar handen en ze leunde tegen hem aan, huilend als een kind.

‘Ho, meissie,’ zei hij. ‘Ik geloof dat ik je eerst maar eens op een kop koffie moet trakteren, je een beetje moet laten bijkomen voordat je achter het stuur stapt...’

‘Ik ben niet... Ik was niet... Ik heb niet gedronken of zo,’ bracht ze met verstikte stem uit.

‘Ik bedoelde niet dat je nuchter moest worden,’ zei hij met een lach. Hij bukte zich en raapte de tas op, waarna hij zo’n grote arm om haar schouders drapeerde om haar met zachte hand, beschermend, terug naar de bar te dirigeren.

Ze keek naar hem op. ‘Wat als hij terugkomt?’

‘Die komt niet terug. Voorlopig zit je hier goed. Kom op, laten we een kop koffie drinken. Een beetje op adem komen. Dan ga je daarna naar je vriendin. Oké?’

Tegen de tijd dat hij was uitgesproken, waren ze bijna bij de deur van de bar. Ze veegde haar wangen droog, haar ogen. ‘Ik heb echt geen idee wat ik moet doen.’

‘Weet ik,’ reageerde hij. ‘Koffie, dat gaan we doen.’

Binnen een paar minuten zat ze in een hoeknisje in een kop zwarte koffie te staren tegenover een grote, vervaarlijk ogende biker. Ook hij had een kop koffie.

Ze was amper in staat haar hoofd op te heffen; ze was kapot, bang, uitgeblust, opgelucht. Maar toen ze besepte wat ze werkelijk was, keek ze ietwat verbaasd op, recht in de verbluffend blauwe ogen van haar reddende engel. ‘God, ik schaam me zo,’ zei ze ademloos.

‘Jij hoeft je niet te schamen,’ zei hij. ‘Jij bent hem niet te lijf gegaan. Hij hoort zich te schamen, maar dat doet hij vast niet. Ik wed dat hij wel bang is.’

‘Voor jou?’

‘Niet per se. Het is niet te laat om de politie te bellen, weet je. Mijn jongste broer is toevallig politieagent. Hij werkt vanavond niet, maar we kunnen hem wel bellen. Hij kan in elk geval wat advies geven.’ Toen schoot hij in de lach. ‘Van ons allemaal was hij zo ongeveer de lastigste. Uitgerekend hij werd agent. En een keiharde ook. Grijs gebied kent hij niet echt. Hoor eens, hoe goed ken je die vent?’

‘Blijkbaar niet goed genoeg,’ antwoordde ze hoofdschuddend. ‘We ontmoetten elkaar tijdens een borreluur, hebben daarna een keer koffiegedronken en best veel aan de telefoon gehangen. Hij werkt met mensen die ik ken. Geloof ik.’

‘Geloof je?’

‘Nou ja, hij zei dat hij reddingswerker was, en de man van mijn beste vriendin werkt bij de brandweer. Ik ken de meesten van hun vrienden. Ik dacht dat we gemeenschappelijke vrienden hadden. Jezus. Wat als hij het allemaal gelogen heeft?’

‘Kentkens liegen niet.’

‘Hoe wist je dat je me te hulp moest komen?’

Hij glimlachte. ‘Je maakt een geintje, zeker? Ik hóorde je. De auto stond te schudden. Twee mensen op de voorstoel? Als het vrijwillig was, zouden jullie volgens mij op de achterbank horen te liggen.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Het leek me de moeite waard het even te controleren.’

‘Waarmee heb je dat raampje ingeslagen?’

Hij hief een hand op. Een ogenblik staaarde hij naar zijn knokkels. Die waren beurs en gezwollen.

‘Jeminee,’ zei ze. ‘Gaat het met jóú?’

‘Ja, hoor. Dat trekt wel weer bij.’ Toen grijnsde hij. ‘Wie weet gaat hij een aanklacht tegen me indienen of zo. Dat lijkt me te gek. Maar goed, ik ben Walt. Walt Arneson.’

‘Cassie,’ zei ze. Daarna schudde ze haar hoofd. ‘Je zult me wel een enorme stommeling vinden.’

‘Zo klink je niet.’

‘Ik dacht dat ik het voorzichtig had aangepakt. Niet dat ik hem door een privédetective had laten natrekken of zo, maar ik had hem een paar keer gezien, hem uitgebreid gesproken, en hij leek me niet zo’n soort kerel. Ik ging vrijwillig met hem uit, weet je. En ik liet me ook door hem kussen.’

‘Het geeft niet, Cassie. Dat klinkt niet als een stomme zet. Je kunt het niet altijd aan de buitenkant zien...’

‘Als je het niet kunt zien, wat moet je dan?’ vroeg ze, meer aan zichzelf dan aan hem. ‘Ik heb ongelooflijke eikels gedatet, maar nooit zo eentje.’

‘Voor zover ik weet, worden de meeste aanrandingen gepleegd door een bekende,’ zei hij. ‘Althans, dat is wat ik heb gehoord.’

‘Aanranding,’ herhaalde ze, het woord uitproberend. ‘Ik neem aan dat het dat was.’

‘O, ja, dat was het zeker.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Eh, weet hij waar je woont en zo?’

‘Nou... ik heb hem nooit een adres gegeven, maar hij weet wat mijn achternaam is, waar ik werk en in welke buurt ik woon...’

Walt stak zijn vingers in een borstzakje van zijn vest en haalde er een visitekaartje uit. Dat gaf hij aan haar, en ze bekeek het. Zijn naam stond op een kaartje van Riders Inc., een motordealer. Verkoop en onderhoud, stond er. ‘Voor het geval je een getuige of hulp nodig hebt. Bel gerust. Echt. Mijn handen jeuken bij zo’n vent.’

‘Je werkt aan motoren?’

‘Onder andere, ja. Motoren zijn mijn specialiteit.’

‘Hoeveel monteurs hebben visitekaartjes?’ vroeg ze.

‘Waarschijnlijk meer dan je denkt. Motoren – goeie handel. Mensen zijn heel pietluttig over hun machines.’

‘En jij repareert ze dus?’

‘Ik pruts al ongeveer... jee, ruim zestien jaar aan motoren. Al sinds ik een puber was.’ Hij fronste toen ze haar koffiemok naar haar lippen bracht. ‘Zo te zien heb je je toch bezeerd.’

Ze zette de mok neer en keek naar de rug van haar hand. Een van haar knokkels was beurs en dik. Ze glimlachte schaapachtig. ‘Ik heb hem een dreun in zijn gezicht gegeven. Volgens mij raakte ik zijn oog.’

‘Heel goed.’

‘Als je het niet erg vindt, geloof ik dat ik hier nu wel weg wil.’

‘Prima,’ zei hij, waarop hij zijn portefeuille uit zijn achterzak trok.

‘Nee, laat mij de koffie betalen.’ Ze stak haar hand in haar tas. ‘Dat is het minste wat ik kan doen –’

‘Al geregeld,’ onderbrak hij haar. ‘Ik breng je nog even naar je auto...’

‘Eh, voel je alsjeblieft niet beledigd, maar ik denk dat ik me in mijn eentje bijna nog veiliger voel.’

‘Dat snap ik,’ zei hij. ‘Maar, hé, ik ken de eigenaar hier. Zal ik een van de managers of barkeepers vragen met je mee te lopen? Zodat je je meer op je gemak voelt?’

‘Nee. Echt niet. Maar bedankt voor alles.’ Ze schoof uit het nisje.

‘Cassie.’ Hij pakte zijn kaartje van de tafel en stak het naar haar uit. ‘Voor het geval je van gedachten verandert over de politie. Of voor het geval hij je lastigvalt en je hulp nodig hebt, of een getuige om je verhaal te bevestigen. Oké?’

‘Ja,’ zei ze. ‘Sorry, ik heb mijn hoofd er niet bij. Ik vergat het gewoon.’

‘Geen probleem. Wees voorzichtig.’

Na hem een flauw glimlachje te hebben geschonken, liep ze de bar uit, maar ze was amper buiten of het donker en de stilte vlogen haar naar de keel. Ze maakte rechtsomkeert en snelde terug naar zijn nisje. ‘Eh, sorry, zou je me alsjeblieft naar mijn auto willen brengen? Het was zo... Het was zo doodstil buiten.’

‘Tuurlijk. Met alle plezier. Heb je een mobiel?’

‘Ja,’ antwoorde ze met een knikje.

‘Oké, dat is mooi.’ Hij schoof van het bankje, legde zijn hand om haar elleboog en loodste haar uiterst galant naar buiten. ‘Je doet straks gewoon je deuren op slot, houdt je mobiel bij de hand en kijkt in je achteruitkijkspiegel. Maar ik garandeer je, hij laat je verder met rust. Ik bedoel, kom op zeg – hij heeft je bij mij achtergelaten,’ zei hij met een brede grijns. ‘En vergeet niet, Cassie, ik heb het kenteken.’

‘Je hebt het niet opgeschreven of zo...’

‘XKY936, grijsblauwe Tahoe,’ zei hij. ‘Het lijkt me een goed idee om naar een vriendin te gaan, erover te praten, bij mensen te zijn waar je je veilig voelt. Maar echt hoor, dat foute vriendje van je, die gaat net doen alsof het allemaal nooit gebeurd is. Mocht hij je desondanks bellen of langskomen, geen pardon. Dan bel je eerst de politie. Daarna bel je mij – ik zal ze het hele verhaal vertellen.’

‘Dat is heel aardig van je.’

‘Jij zou hetzelfde doen.’

Toen ze bij haar auto kwamen, klikte ze hem met de afstandsbediening van het slot, waarna hij het portier voor haar openhield. ‘Je bent nog steeds een beetje van streek, dus rij voorzichtig.’

‘Ja,’ zei ze. ‘Dank je wel.’

Cassie reed rechtstreeks naar Julies huis. Zij en Jules waren al hartsvriendinnen sinds de eerste klas van de middelbare school. Maar waar Julie op haar negentiende was getrouwd en aan een gezin was begonnen, was Cassie op haar negenentwintigste nog steeds single.

Julie en Billy waren al een stelletje sinds de brugklas. Het was net een romantische film – de sterspeler van het footballteam en de aanvoerder van de cheerleaders. Het droomkoppel. De laatste tijd hadden ze wel eens mot, maar dat legden ze wel weer bij, zoals altijd. Tenslotte hadden ze drie kinderen en een hond – voldoende om over te kibbelen.

Wat Cassie er niet voor over zou hebben om een man als Billy in

haar leven te hebben. Niet dat ze verliefd op hem was; hij was een soort broer geworden omdat Julie een soort zus voor haar was. Maar toch...

Terwijl ze aanbelde, was de chaos binnen duidelijk te horen. Het was pas halfnegen, tijd om de kinderen naar bed proberen te krijgen. Toen Julie de deur opende, riep ze dan ook over haar schouder: 'En nu in bad!' Daarna keek ze Cassie aan. 'Wat doe jij hier? Had je niet een spannende date?'

'Mag ik binnenkomen?'

'Natuurlijk! Hij heeft je toch niet laten zitten, wel?'

'Nee. Rampzalig verlopen date.' Cassie stapte de hal binnen.

Het huis ging gebukt onder die einde-van-de-dag-ravage, net als Julie zelf. Haar blonde haar hing futloos voor haar ogen, ze droeg een T-shirt zonder beha en een short, haar blote voeten waren groezelig, haar gezicht onopgemaakt. En achter haar renden een blote drie- en vierjarige door de woonkamer en keuken, op de hielen gezeten door een blaffende Duitse herder.

Zodra de kinderen haar in het oog kregen, gilden ze: 'Cassie!' en renden op haar af. Zo stond ze in de deuropening met een bloot kind hangend aan elk been.

Julie staarde Cassie alleen maar aan. 'Wat is er gebeurd?'

'Ik ga mezelf een glas wijn inschenken,' zei Cassie, 'als je nog wat hebt staan. Daarna zal ik je het hele verhaal vertellen.' Ze haalde haar schouders op, maar haar ogen werden vochtig. 'Ik heb momenteel niet zo'n zin om naar huis te gaan. Ga jij maar verder waarmee je bezig bent. Toe maar. Er rennen blote kinderen door het huis.' Terwijl ze haar tranen terugdrong, bukte ze zich om een zoen op de kruin van beide kleine hoofdjes te geven.

'De fles die je vorige week hebt meegebracht, staat nog in de ijskast.' Julie haalde een hand door haar slap hangende haren. 'Je ziet er niet al te best uit.'

'Het gaat zo wel weer.' De kinderen stoven ervandoor, achtervolgd door hun moeder. Cassie mikte haar tas op een stoel en zette koers

naar de keuken. Toen liep ze terug om de voordeur op het nachtslot te draaien.

In de keuken snorde ze een wijnglas op en schonk zichzelf wat koude witte wijn uit de ijskast in. Ze had de gewoonte opgevat om een fles wijn mee te nemen wanneer ze langskwam. Julie en Billy zaten krap bij kas en gingen zich niet te buiten aan extraatjes – zelfs niet aan het soort dat je een beetje ontspanning kon bieden aan het einde van een lange dag, met een man die er twee banen op na hield en een vrouw die zo goed als in haar eentje een huishouding met drie kinderen bestierde.

Ze liep naar de woonkamer en plofte op de bank, schopte haar schoenen uit en legde haar voeten op de salontafel.

In wat voelde als een mum van tijd, kwam Jeffy binnen. Hij was negen. Hij liep meteen door naar de bank en kroop zo dicht tegen Cassie aan dat hij zowat bij haar op schoot zat. ‘Wil je zien wat ik aan het doen ben?’ vroeg hij, een kleine laptop op zijn knieën zettend. Cassie wist het nog – dit was een oude laptop die ze van Julies broer hadden gekregen.

‘Nou en of. Wat heb je daar?’

‘Ik maak wolkenkrabbers. Zie je? Je kunt van de een naar de ander met luchtschepen en loopbruggen.’

‘Je bent een genie,’ zei ze. ‘Hoe kom je aan dat brein? Heb je het soms van mij? Nee, ik ben de tante maar. Jeff, dit is zo gaaf.’ Ze woelde door zijn donkere haar en gaf een zoen op zijn slaap. ‘Ben je al in bad geweest?’

‘Ik hoef pas als laatste,’ zei hij. ‘Kijk, ik kan ze laten vliegen.’ Vliegensvlug drukte hij op een paar toetsen, en ja hoor, de kleine luchtscheepjes zoefden tussen de hoge gebouwen door.

‘Mag ik dat eens proberen?’ vroeg Cassie.

Hij deed haar voor hoe het moest, waarop ze zich een minuutje of twintig prima vermaakten totdat Julie weer verscheen. Nu was ze drijfnaat en zo mogelijk nog slonziger. Billy was naar zijn bijbaan. Hij

werkte bij de brandweer en kluste op dagen dat hij geen dienst had bij op een werkplaats waar hij hout zaagde voor kasten en alles van marmer tot graniet voor aanrechtbladen. Brandweermannen hadden 24 uursdiensten, waarin er van slapen niet veel kwam. Hij kwam dan om acht uur 's ochtends thuis, deed een tukje, ging naar de werkplaats voor een paar uurtjes, dan de volgende ochtend terug naar de brandweer voor de volgende vierentwintig uur. Na drie 24 uursdiensten in zes dagen had Billy vier dagen achter elkaar vrij van de brandweer en dat waren de prettigste dagen – dan hoefde hij maar naar één baan, in de werkplaats. Het mooiste van zijn bijbaan was dat hij zijn eigen werktijden kon bepalen, zolang hij het werk maar afkreeg. En hij maakte er heel wat uren; ze zaten heel krap bij kas. Meestal was Julie aan het einde van haar Latijn na de boel dagenlang in haar eentje te hebben gerooid, zoals nu overduidelijk het geval was.

Julie trok de laptop uit Jeffs handen. 'Wil je nu eerst in bad gaan voordat je nog meer virtueel kunst- en vliegwerk doet?'

'Oké.'

'Wil je je vieze kleren oprapen en in de wasmand gooien?'

'Oké.'

Daarna verdwenen ze, zodat Cassie alleen achterbleef met haar gedachten.

Het had direct tussen hen geklikt, zodra Cassie en Julie elkaar op de eerste schooldag hadden ontdekt. Lange dunne blonde Julie en kleine mollige donkerharige Cassie – op het oog waren ze een merkwaardig duo. Een paar jaar later werd Cassies stiefvader overgeplaatst van Californië naar Des Moines, en Cassie moest er niet denken om haar vriendinnen, haar school te verlaten. Daar kwam bij dat Cassies moeder met Frank was getrouwd toen Cassie acht was, waarna ze twee kinderen hadden gekregen en de derde op komst was. Destijds kon Cassie het nog niet onder woorden brengen, maar ze voelde zich niet echt deel van het gezin. Dat was veranderd van Cassie en Francine met zijn tweetjes in Frank en Francine en de kinderen, met Cassie als babysitter en logee.